

VÄDERMUNK, m. 2. Se *Munk*, bem. 6.
VÄDERMÅNE, m. 2. pl. — *månar*. Bild af månen, återspeglad i ett moln.

VÄDERPISTOL, ---öl, m. 3. Pistol, som aflösslas medelst sammanpressad luft.

VÄDERPUST, m. 2. Se *Vindpust*.

VÄDERQVARN, f. 2. Qvarn, som drifves af vinden. — *Ss. V-smjöltnare*.

VÄDERQVARNSSTÄLL, n. 3. Ställningen eller foten, hvarpå en väderqvarn hvilas.

VÄDERQVARNSVINGE, m. 2. pl. — *vingar*. Hvarje af de stora, långa, vingformiga stycken, som äro fästade i kors upptill på en väderqvarn, för att kringdrifvas af vinden och såmedelst sätta qvarnen i gång.

VÄDERRIA, f. 1. Torkhus för skuren, otröskad säd.

VÄDERRÖR, n. 3. Se *Luströr*, bem. 2.

VÄDERSJUK, a. 2. Som vanligen mår illa vid väderväxling.

VÄDERSJUKA, f. 1. Illamående, som härrör af väderväxling.

VÄDESKIFTE, n. 4. Förändring i väderleken.

VÄDESKJUL, n. 3. — SKÄRM, m. 2. Skjul, skärm till skydd för vädret.

VÄDERSÖL, m. 2. Bild af solen, återspeglad i ett moln. — *Kallas äfv. Bisol*.

VÄDERSOT, m. 3. Ett slags sjukdom, då underlivet är uppdrifvet af väder.

VÄDERSPÅMAN, m. 3. pl. — *män*. 1) En, som spår blifvande väder. — 2) Fysisk apparat, som utvisar förändringarna i luftens torrhet eller fuktighet, och till följe deraf äfven ofta tillkännagifver blifvande förändringar i väderleken.

VÄDERSPÄNNING, f. 2. Smärtsam känsla i magen, då den är stinn och uppspänd genom väder.

VÄDERSTINN, a. 2. neutr. — *stint*. Upplåst af väder. — *Väderstinnhet*, f. 3.

VÄDERSTRECK, n. 3. Hvarje af de streck, som föreställas afdela horisonten för en ort i 32 lika stora delar; äfv. hvarje af de 4 huvudstrecken, nord, syd, ost, vest; äfv. riktning åt samma håll som ett sådant streck. *De fyra v-en. I alla v., i alla fyra v-en. Vinden blåser nu i annat v.*

VÄDERSTRUPE, m. 2. pl. — *strupar*. Se *Luströr*, bem. 1.

VÄDERSVULST, m. 3. Svulst, förorsakad af väder.

VÄDERTAK, n. 3. Litet utskjutande tak öfver portar, ingångar, till skydd för regn och snö.

VÄDERVEXLING, f. 2. Omväxling i väderleken.

VÄDERVEXLINGSMASKIN, ----maschi'n, m. 3. Maskin, hvarigenom frisk luft införes i täppta rum.

VÄDJA, vädja, v. n. 1. (af *Vad*) 1) Säges om en rättgångspart, då han, missnöjd med lägre rätts dom, hänskjuter denna till högre rätts granskning. *V. från ell. emot en dom. V. från lägre rätt till högre.* — *Syn. Appellera.* — 2) (fig.) För bättre bedömande eller afgörande vända sig (till). *Jaq v-r till ert upplysta omdöme, huruvida detta är rätt.* — *Vädjande*, n. 4.

VÄDJAS, se *Vädas*.

VÄDJEMÅL, vädjemål, n. 3. Rättgångsmål, som genom vad blifvit hänskjutet till högre rätt.

VÄDJEPPNINGAR, vädje ---, se *Vadpenningar*.

VÄDJOBAN, vädjoban, m. sing. ell.

VÄDJOBANA, f. 1. (föråldr.) Bana för kapplöpning.

VÄDJOLOPP, vädjolopp, n. 3. (föråldr.) Kapplöpning.

VÄDRA, v. a. 1. (af *Väder*) 1) Öppna för fria luftens tillträde; utsätta, utlägga i fria luften. *V. rum, kläder, spannmål. Lägga ut att v-s.* — 2) Få ell. hafva väder af. Brukas äfven i figurlig mening. *Hunden v-r vildt.* (Fig.) *V. kalas. V. upp, se Uppvädra.* — *V. n.* Häftigt insupa luft genom näsborrarna, för att derigenom få väder af något. *V. efter någon. V. på*, lukta på. — *Vädrande*, n. 4. o. *Vädring*, f. 2. (för alla bem.)

VÄDRICK, vädric, m. 2. (jäg.) Se *Viltring*.
VÄDUR, vädurr, m. 2. 1) Bagge, gumse. — 2) Ett af tecknen i djurkretsen.

VÄF, m. 2. pl. *väfvar*. 1) Väfdt tyg i helt stycke, sådant det nedklippes ur väfstolen. *Lägga ut en v. till blekning.* — 2) I väfstol uppbyggd varp till väfning; äfv. tyg, som är under väfning. *Sätta upp en v. Det går långsamt med v-en*, med väfningen. — 3) (i sing.) Lärf. *Köpa v. till skjortor.* — 4) De fina trådar, som vissa insekter utspinna, t. ex. Spindelväf. — 5) (anat.) Det fina, olika förbindningsmedlet emellan djurkroppars särskilda delar. Man har sålunda Hud-, Nerv-, Horn-, Cellväf, m. m. — 6) (bot.) Det af celler bestående hinnaktiga förbindningsmedlet i växter.

VÄFBOM, m. 2. pl. — *bommar*. Bom på en väfstol, kring hvilken varpen upprullas. Se äfv. *Väfbult*.

VÄFBULT, m. 2. Bom på en väfstol, hvaromkring väfven rullas.

VÄFGLAS, n. 3. Mikroskop till undersökning af väfnaders finhet.

VÄFKAM, m. 2. pl. — *kammar*. Se *Väfsked*.

VÄFKAMMARE, m. 2. pl. — *kamrar*. Kammar, som i allmänhet användes för väfning.

VÄFKLISTER, n. 3. Klister, hvarmed vid väfning varpen bestrykes.

VÄFKLOFFE, m. 2. pl. — *klofvar*. Se *Slagbom*, bem. 2.

VÄFKNUT, m. 2. Korsknut, hvarigenom vid väfning trådar, som gått af, åter hopknutas.

VÄFMASKIN, --schin, m. 3. Mekanisk väfstol, som sättes i rörelse genom djur-, vatten-, eller ångkraft. [-machin, -maschin.]

VÄFNAD, m. 3. 1) Väfvande. *Försörja sig med v.* — 2) Väfdt tyg. *Alla slags v-er.*

VÄFNING, f. 2. Tillverkning af tyger, band o. s. v., på väfstol. *Det är under v.*, man väfver derpå. — *Ss. V-skonst*.

VÄFRUM, n. 3. Rum, vanligen begagnadt för väfnad.

VÄFSILKE, n. 4. En sort silke, beredt af råsilke genom sammantvining af flera trådar.

VÄFSKAFT, n. 3. Se *Skaft*, bem. 2.

VÄFSKED, f. 2. En smal, lång ram med tätt infattade fina, tunna stickor af rör eller trä, mellan hvilka trådarne i varpen af en väf löpa, och som är insatt uti slagbommen. *Kallas äfv. Väfkam.*

VÄFSKEDMAKARE, m. 3. En, som tillverkar väfskedar.

VÄFSKYTTEL ell. VÄFSKÖTTEL, m. 2. pl. — *sköttlar*. Se *Skottspole*.

VÄFSNÖRE, n. 4. Snöre, hvarmed varpen till en väf är fästad vid bommen.